

Sarah Morgan

A karácsonyi könyvklub

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sarah Morgan, 2023 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *The Book Club Hotel* (Harlequin Books)

• *Magyarra fordította:* Deák B. Miklós

• Borítókép: *Shutterstock*

ISBN 978-615-108-074-0

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

SARAH MORGAN

A
» KARÁCSONYI «
KÖNYVKLUB

HATTIE

– Juharszirup Fogadó, miben segíthetek? – Hattie mosolyogva vette fel a telefont, mert már rájött, hogy nehéz kimerültnak, rosszkedvűnek vagy kétségbeesettnek tűnni, ha az ember mosolyog, pedig jelen esetben mindhárom jelző illett rá.

– Évek óta tervezem, hogy télen Vermontba utazom, aztán megláttam a közösségi médiában a fogadójukról készült képeket – áradozott egy nő a vonalban. – Olyan hangulatosnak és barátságosnak tűnik! Az a fajta hely, ahol remekül lehet pihenni.

Ez csak illúzió, gondolta Hattie. Itt nem lehet pihenni, legalábbis ő nem tud. A feje most is lüktetett, és a szeme szúrt az újabb, alvás nélkül töltött éjszaka következményeként. A házvezetőnő azzal fenyegetőzött, hogy elmegy, a főszakács pedig már két egymást követő este is elkésett, és Hattie attól tartott, hogy a mai este lesz a harmadik – ami kész katasztrófát jelentene, mert tele lesz az étterem. Tucker séf kiérdemelte a hön áhított Michelin-csillagot, és a konfitált kacsacombja köztudottan extázisba kergette a vendégeket. De voltak napok, amikor Hattie lecserélte volna ezt a csillagot egy kiegyensúlyozottabb séfre. A férfi olyan heves vérmérsékletű volt, hogy Hattie néha azon tűnődött, miért veszi a fáradságot, hogy bekapcsolja a grillsütőt. Akár rá is ordíthatna a kacsára, és az rögvest megsülne a férfi lángoló dühétől.

Tucker tiszteletlenül viselkedett vele, és kihasználta őt. Hattie tudta ezt, és azt is, hogy valószínűleg ki kellene rúgnia. De Brent őt választotta, és ha most megválna tőle, azzal újabb szálát szakítana el, amely a múlthoz köti. Ráadásul a konfliktusok elszívják az energiáját, amiből most igazán nincs elegendő. Egyszerűbb megbékíteni a férfit.

– Örülök, hogy elnyerte a tetszését – mondta most a nőnek a telefonban. – Foglalhatok önnek szobát?

– Igen, de nagyon kényes vagyok a szállást illetően. Elmondhatom, mire van szükségem?

– Természetesen. – A hosszú és teljesíthetetlen kívánságlistára készülve Hattie ellenállt a kísértésnek, hogy beleverje a homlokát az asztalba. Ehelyett a mindig kéznél lévő papír és toll után nyúlt. – Hallgatom.

Mennyire lesz rossz vajon? Egy héttel korábban egy nő azt kérdezte tőle, magával viheti-e a házipatkányát a vakációra (a válasz: nem!), két héttel korábban pedig egy férfi azt követelte, hogy szüntesse meg a hálószobája ablaka alatt folyó patak csobogását, mert nem tud tőle aludni.

Messzemenőig próbálta kielégíteni a vendégek szeszélyeit, de azért voltak határok.

– Szeretném, ha a szobámból kilátás nyílna a hegyekre – mondta a nő. – És egy kandallónak is örülnék.

– Minden szobánkban igazi kandalló van – felelte neki Hattie –, és a hátsó szobákból csodálatos kilátás nyílik a hegyekre. Az elülsők a folyóra néznek.

A hölgy kissé megnyugodott. Eddig jól ment a dolog.

– Hegyekre néző szobát kérek. Az ágyneműt illetően is válogatós vagyok. Elvégre életünk egyharmadát alvással töltjük, szóval ez fontos, nem gondolja?

Hattie irigységet érzett. Ő biztosan nem töltötte az élete egyharmadát alvással. Egy kisgyermek nevelése, a fogadó vezetése és a férje elvesztése miatti gyász következtében alig aludt. Álmodozott az alvásról, de sajnos általában csak akkor, amikor ébren volt.

– Az ágynemű természetesen fontos.

Azt mondta, amit elvártak tőle. Így tett akkor is, amikor két évvel ezelőtt a rendőrség bekapogott hozzá, hogy közölje vele, szeretett Brentje meghalt egy furcsa balesetben. Az egyik épületről leesett egy téglá, amikor a bankba menet éppen arra sétált, és fejbe vágta.

Megalázó volt visszaemlékeznie, hogy az első reakciója az volt, hogy felnevetett (meg volt győződve róla, hogy ez csak egy rossz vicc, mert normális embereket nem ölnek meg véletlenszerűen

leeső téglák, nem igaz?), de aztán rájött, hogy a rendőrök nem nevetnek vele, és ez valószínűleg nem azért van, mert nincs humorérzékük.

Megkérdezte tőlük, hogy biztosak-e benne, hogy Brent meghalt, majd bocsánatot kellett kérnie tőlük, amiért megkérdezte, mert természetesen biztosak voltak benne.

Miután megismételték a rossz hírt, Hattie udvariasan megköszönte. Aztán készített nekik egy csésze teát, mert A: félig angol volt, és B: sokkos állapotba került.

Amikor megitták a teát, és megettek két házi készítésű fahéjas süteményt, úgy kísérte ki őket, mintha becses vendégek lennének, akik megtisztelték a jelenlétükkel, és nem olyan hivatali emberek, akik egy rövid beszélgetés alatt összetörték az egész világot.

Miután elmentek, öt teljes percig bámulta a csukott ajtót, és próbálta felfogni a történeteket. Néhány perc alatt teljesen megváltozott az élete, a Brenttel tervezett közös jövőjük elszállt, a reményei összetörték.

Bár két év telt el azóta, még mindig voltak olyan napok, amikor nem érezte úgy, hogy ez a valóság. Amikor még mindig azt várta, hogy Brent belép az ajtón a lendületes lépteivel, tele izgalommal, mert van egy zseniális ötlete, és alig várja, hogy megossza vele.

Azt hiszem, össze kellene házasodnunk...

Azt hiszem, családot kellene alapítanunk...

Azt hiszem, meg kellene vennünk azt a régi fogadót, amit a vermonti kirándulásunkon láttunk...

Angliában találkoztak a főiskola utolsó évében, és Hattie-t az első pillanattól kezdve magával ragadta Brent lelkesedése. A diploma megszerzése után mindketten munkát vállaltak Londonban, de aztán két dolog is történt. Brent nagymamája meghalt, és nagy összeget hagyott rá, ők pedig elutaztak Vermontba. Beleszerettek a helybe, és ő most itt áll huszonnyolc évesen, özvegyen, öt éves gyermeküket nevelve, és vezetve a történelmi jelentőségű fogadót. Egyedül...

Mióta elvesztette Brentet, megpróbált mindent úgy intézni, ahogy a férfi szerette volna, de ez nem bizonyult könnyű feladatnak. Aggódott, hogy egyedül nem lesz képes rá. Aggódott, hogy végül elveszíti a fogadót. Leginkább pedig amiatt aggódott, hogy nem lesz elég jó anyja a lányuknak. Most, hogy Brent elment, két szülő helyett kellene teljesítenie – de hogyan lehetne két ember, amikor legtöbbször még magát sem érzi teljes értékűnek?

Rájött, hogy miközben elmerült az önsajnálatban, a telefonáló nő egyfolytában beszélt.

– Elnézést, megismételné?

– Szeretném, ha az ágynemű pamut lenne, mert gyakran leizzadok éjszaka.

– Van pamut ágyneműhuzatunk, úgyhogy ez nem lesz probléma.

– És legyen rózsaszín.

– Tessék?

– Szeretném, ha a huzat rózsaszínű lenne. Úgy érzem, attól jobban alszom. A fehér túl rikító, és a paszellszínek lehangolnak.

Rózsaszín ágynemű...

– Rendben, feljegyzem. – Hattie felkapott egy jegyzetömböt, és odafirkantotta az emlékeztető mellé, hogy *Segítség!!!!*, négy felkiáltójellel. Írhatott volna valami durvábbat is, de a lánya már tudott olvasni, és ezt a képességét, ahol és amikor csak tudta, előszeretettel bizonyította. Így Hattie megtanulta, hogy odafigyeljen arra, mit ír, és mit hagy szanaszét heverni. – Gondolt már valamilyen konkrét dátumra?

– A karácsonyra. Karácsonykor szeretnék odamenni. Az a legjobb időszak, nem igaz?

Nekem ugyan nem, gondolta Hattie, miközben ellenőrizte a szobák foglaltságát. Az első karácsonya Brent halála után borzalmas volt, és a tavalyi sem alakult sokkal jobban. Legszívesebben bebújt volna a takaró alá, amíg vége nem lesz, de azt várták tőle, hogy ünnephez illő örömet vigyen mások életébe. És most megint november vége van, karácsonyig már csak néhány hét maradt.

Feltéve, hogy nem veszít el több munkatársat, megtalálja majd a módját, hogy átvészelje az ünnepeket. Kétszer már túlélte, és harmadszor is sikerülni fog.

– Szerencséje van. Maradt még néhány szabad szobánk, többek között egy kétágyas, amely a

hegyekre néz. Szeretné, ha lefoglalnám önnek?

– Sarokszoba? Szeretem, ha egynél több ablaka is van.

– Nem sarokszoba, és csak egy ablaka van, de csodálatos kilátás nyílik belőle, és van egy fedett erkélye is.

– Nincs lehetőség két ablakra?

– Sajnos nincs. – Mit kellene tennie? Üssön egy lyukat a falba? – De küldhetek egy videót a szobáról, mielőtt döntést hoz, ha az segít.

Mire felírta a nő e-mail-címét, és huszonnégy órára lefoglalta a szobát, valamint válaszolt a többi kérdésre is, már fél óra eltelt.

Amikor a nő végül befejezte a beszélgetést, Hattie felsóhajtott. A karácsony kész rémálomnak ígérkezett. Még gyorsan jegyzetet írt a foglalás alá: *rózsaszín ágynemű!*

Hogyan kezelné ezt Brent? A kérdést naponta vagy milliószor feltette magának, és időnként rápillantott az íróasztalán lévő két fénykép egyikére. Az egyik Brentet ábrázolta, amint a lányukat feldobja a magasba. Mindketten nevetnek. Hattie már rájött, hogy a szebb időkre való emlékezés átsegíti az embert a legrosszabbon.

Éppen rózsaszín vászon ágynemű után keresgélt az interneten, amikor valaki hangosan megköszörülte a torkát.

Felnézett, és Stephanie-t, a házvezetőnőt látta meg, amint rábámul.

Stephanie volt Brent másik régi embere. Szinte az egész személyzetet ő választotta ki. Mielőtt felvette volna Stephanie-t, a nő egy neves bostoni szálloda házvezetőnője volt. Az ajánlása kifogástalan, mondta Brent, miután interjúra hívta Stephanie-t, és valóban rátermettnek, határozottnak találta.

Hattie ez utóbbival egyetértett. Többször rámutatott, hogy Stephanie viselkedése már-már a gorombaság határát súrolja, és nehéz lesz kezelni, de Brent elhessegette az aggodalmait, és biztosította, hogy ő fogja kézben tartani a személyzeti ügyeket, így ez az ő problémája lesz. Csakhogy most ez is Hattie dolga lett, vagyis az ő problémája. Minden az ő problémája!

– Fáj a torkod, Stephanie?

Tudta, hogy nem kellett volna ezt mondania, de a házvezetőnő könnyörtelen hozzáállása felbosszantotta. A vele való foglalkozás is energiát rabolt el tőle. Stephanie tisztelte Brentet (voltak pillanatok, amikor Hattie elgondolkodott rajta, vajon tényleg csak tiszteletet érez-e iránta), és táplálta a lelkesedését, de az asszony Hattie szelídebb természetét egyértelműen irritálónak találta.

– Nagyobb problémáim is vannak, mint a torokfájás! Az a lökött lány összeszedett valami piros holmit az ágyneművel együtt, amikor a folyóra néző szobát takarította.

Hattie úgy tett, mintha nem értené.

– Nem vagyok benne biztos, hogy tudom, mire gondolsz.

– Chloe-ra. – Stephanie szája pengevékonyra keskenyedett. – Igazi katasztrófa az a lány. Már nem is számolom, hányszor figyelmeztettem, rázza ki az ágyneműt, hogy megbizonyosodjon róla, a vendégek nem hagytak-e valamit az ágyban. Figyelmeztettelek, hogy ne vedd fel őt, fogalmam sincs, miért tetted meg mégis. És most ez történt.

Hattie azért vette fel Chloe-t, mert barátságos és lelkes volt, ami szerinte fontos. Egy olyan intézmény, mint a Juharszirup Fogadó, a hírnevéből él, és az pont annyira jó, amennyire a személyzete. Chloe gondoskodó volt mindenkivel, és azt éreztette a vendégekkel, hogy fontosak. Stephanie viszont inkább olyan volt, mint egy doberman, aki egy telepet őriz.

– Chloe melegszívű és segítőkész, a vendégek szeretik. Biztos vagyok benne, hogy nem fogja újra megtenni.

– Brent soha nem vette volna fel.

Hattie úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna.

– Brent nincs itt.

Stephanie-ban volt annyi jóérzés, hogy ne feszegesse tovább ezt a témát.

– Tudom, hogy az elmúlt néhány év nehéz volt számodra, Harriet, és nem vagy született vezető, de keménynek kell lenned az alkalmazottakkal. Tiéd a fogadó, és most te vagy a főnök. Az a te

bajod, hogy túl kedves vagy. Egy jó vezetőnek képesnek kell lennie arra, hogy kirúgjon valakit.

Hattie-nek nem állt szándékában kirúgni Chloe-t. Ő volt azon kevés munkatársak egyike, aki nem teremtett feszültséget maga körül.

– Ez az első munkahelye – mondta Hattie. – Még tanulja a dolgot. Előfordul, hogy hibázik.

– Ennek a fogadónak minőségi szálláshelynek kellene lennie. Az első osztályú helyek nem tűrik a hibákat.

Az egész vállalkozás hiba volt, gondolta Hattie fáradtan. *Mit is gondoltál, Brent, amikor belevágtál?*

– Beszélek vele. Hol van most?

– A mosókonyhában sír. Remélem, nem a lepedőbe fújja az orrát.

Talán együtt sírhatnánk, gondolta Hattie, miközben átment a hangulatos recepción, és elhaladt a könyvtár nyitott ajtaja mellett. Vágyakozó pillantást vetett a teli könyvespolcokra, és azt kívánta, bárcsak lenne ideje letelepedni egy karosszékbe a pislákoló tűz mellett, és elmenekülni egy időre a munkából. A könyvtár volt a kedvenc helyisége, és semmit sem szeretett jobban, mint amikor látott valakit egy könyvvel a kezében, összegömbölyödve az egyik kanapén.

Időnként irigyelte a vendégeit, akiket elkényeztettek, gondoskodtak róluk, minden szükségletükre odafigyeltek, minden kívánságukat teljesítették. A vendégei elégedettnek tűntek, és legtöbbjük újra foglalt, így talán nem is végzett olyan rossz munkát fogadósként, még akkor sem, ha rémes embereket irányított. (Vagy csak nem volt jó abban, hogy rémes embereket irányítson?)

Lement a földszintre, és pontosan ott találta Chloe-t, ahol Stephanie mondta: a mosókonyhában.

A szeme vörös volt a sírástól, de gyorsan megtörölte az arcát, amikor meglátta Hattie-t.

– Sajnálom – motyogta. – Azt mondta, négy percen belül le kell cserélnem az ágyneműt, úgyhogy igyekeztem gyorsabban haladni. Elszúrtam, tudom, hogy elrontottam, de Mrs. Bowman mindig annyira ráncolja a homlokát, hogy ideges leszek tőle, és akkor hibázom.

Hattie elgondolkodott rajta, hogy bevallja-e, miszerint Stephanie Bowman ugyanilyen hatással van rá is.

– Ne aggódj emiatt. – Megveregette a lány vállát. – Nincs semmi baj.

– De igen, van. Az ágynemű tönkrement. – Chloe arca még vörösebb lett. – Hófehérnek kellene lennie, most meg rózsaszínű. És nem halvány rózsaszín, hanem rózsaszín. Megpróbálok újra kimosni, de azt hiszem, ez a szín már benne marad. Ki kell dobni az egészet.

– Tényleg nem... – Hattie keze megállt a levegőben, miközben legyinteni akart. – Várjunk csak, rózsaszínt mondtál?

– Igen. Egy piros sapka volt az oka. Azt hiszem, Mr. Graham Mikulás-jelmezének része volt. Ő bérelte, és nyilvánvalóan nem volt színtartó. – A lány a homlokát ráncolta. – És ez furcsa, mert megesküdtem volna, hogy az egész jelmezt bepakoltam neki, a sapkával együtt. Nagyon óvatos voltam, de valahogy a sapka összekeveredhetett a szennyessel, úgyhogy azt hiszem, mégsem raktam el.

Hattie pislogott.

– Mikulás-jelmez?

– Mr. és Mrs. Graham Ohióból. Két éjszakát töltöttek az Almabor lakosztályban. A férj elmondta, hogy Mrs. Graham arról fantáziált, hogy eltöltsön egy éjszakát a Mikulással, ezért bérelt egy jelmezt, hogy meglepje.

– Még csak november van!

– Nem hiszem, hogy ez érdekelte volna. Vett valami ünnepi témájú szexuális játékszert is, de nem kérdeztem tőle a részleteket. Félttem, hogy ez tönkretenné a karácsonyomat.

– Valóban. – Hattie-t annyira ledöbbsentette a dolog, hogy egy pillanatra elfelejtette, mennyire fáradt. – Honnan tudod mindezt?

– Az emberek szeretnek beszélgetni velem – mondta Chloe –, ami, hogy őszinte legyek, néha kicsit fárasztó, de érdekes felfedezésekhez vezet.

– Rózsaszín ágynemű? – Hattie lekapott egy doboz papír zsebkendőt a mosókonyha polcáról, és átnyújtott egyet a lánynak. – Ne sírj, Chloe, lehet, hogy ezzel még szívességet is tettél nekem.

Chloe fogta a zsebkendőt, és kifújta az orrát.

– Tényleg?

– Igen. Vannak vendégek, akik szívesen aludnának rózsaszín ágyneműben. Megnyugtató szín, nem tudtad?

– Nem. – A lány zavartnak tűnt. – Nem tudtam.

– Nos, most már tudod. Tedd félre a rózsaszín ágyneműt, semmiképpen se dobd ki. – Hattie visszasietett a recepcióhoz, ahol Stephanie várta, miközben türelmetlenül dobolt az ujjával.

Hattie mély lélegzetet vett, és elmosolyodott, remélve, hogy ezzel csökkenti a feszültséget és javítja a hangulatot.

– Minden rendben.

Stephanie beszüntette a dobogást, de távolról sem enyhült meg.

– Kirúgtad?

– Nem, nem rúgtam ki. Csak egy kis félreértés volt.

Vagy egészen másról volt szó? Valami, amit Chloe mondott, ott motoszkált Hattie fejében...

– Igazán furcsa, mert úgy tűnt, Chloe meg van győződve arról, hogy a piros sapkát is elpakolta a Mikulás-jelmez többi részével együtt, amit Mr. Graham bérelt. Nem tudott rájönni, hogyan keveredhetett össze a szennyessel.

Stephanie meg sem rezdült.

– Valószínűleg azért, mert figyelmetlen. Túlságosan elnéző vagy vele. Brent kirúgta volna.

Brent semmiképp sem rúgta volna ki Chloe-t, de megtalálta volna a módját, hogy Stephanie-t kordában tartsa.

Hattie-nek volt egy olyan érzése, hogy Stephanie azt akarja, hogy ő belebukjon a vállalkozásába.

– Egy csapat vagyunk – mondta most Hattie –, és az a feladatunk, hogy támogassuk egymást.

Szerencséjére Gwen és Ellen Bishop, a két, nyolcvanas éveiben járó nővér, akik a fogadó megnyitása óta törzsvendégek voltak, éppen ezt a pillanatot választották, hogy betévedjenek a recepcióra. Hattie még soha nem könnyebbült meg ennyire, hogy láthatja őket.

– Bocsáss meg, Stephanie, a vendégeinkkel kell foglalkoznom.

Odasietett a nővérekhez, és olyan örömmel üdvözölte őket, mintha mentőcsónakot kínáltak volna neki a viharos tengeren.

– Milyen volt a reggeli?

– Finom, mint mindig. – Gwen arca sugárzott. – Az itteni juharszirup a legjobb, amit valaha kóstoltunk. Itt minden tökéletes, mint mindig, és ez csakis neked köszönhető, drága Hattie.

Bárcsak mindenki ilyen jó természetű és elégedett lenne!

– Adunk egy üveggel, amit hazavihet, Miss Bishop. Azonnal intézkedem.

– Már annyiszor mondtam, hogy hívjon Gwennek, kedvesem. – A hölgy gyengéden megveregette Hattie karját. – Fáradtnak tűnik. Nem alszik eleget?

– Jól vagyok – hazudta Hattie, mire Gwen együttérző pillantást vetett rá.

– Tovább kell lépnie – mondta az idősebb asszony. – Mindig csak aznapra gondoljon, és egyszerre csak egy lépést tegyen meg. Én is ezt mondogattam magamnak, amikor elvesztettem Billt.

– És én is ezt mondtam neked – tette hozzá Ellen, mire Gwen bólintott.

– Igen, te is ezt hajtogattad. Naponta többször. A végén már legszívesebben a fejedre borítottam volna a reggelimet.

– Erre valók a nővérek.

Hattie irigységet érzett. Jó lett volna egy kishúg, de az anyja egy héttel Hattie születése után meghalt, az apja pedig soha többé nem nőült meg. Közel álltak egymáshoz, és Hattie-nek még mindig hiányzott. Soha nem érezte ezt erősebben, mint amikor Brent meghalt. *Szükségem van rád, apa!*

Különösen karácsonykor szenvedett a hiányától. Az apja mindig különlegessé tette az ünnepet.

– Az a baj – mondta Gwen –, hogy az emberek az elején nagyon együttérzőek, aztán meg azt gondolják, hogy ideje továbblépni. Nem veszik észre, hogy a gyász sosem múlik el.

Hattie bólintott. Általában akkorra tartogatta a könnyeit, amikor a zuhany alatt állt egyedül, vagy a kutyát sétáltatta, de Gwen kedvessége áthatolt a visszafogottságán, és egy pillanatra attól tartott, mindjárt elsírja magát. Az érzelmek a torkát fojtogatták, és kikezdték az önuralmát.

– Ez igaz. Még mindig hiányzik az apám – vallotta be –, pedig hét éve halt meg.

Gwen kinyújtotta a kezét, és megszorította az övét.

– Az emberek, akiket szeretünk, sosem hagynak el minket igazán.

Az emberek ezt mondják, de nem igaz. Brent határozottan elhagyta őt. És ráadásul rengeteg problémával hagyta itt, amivel meg kell birkóznia.

– Az időjárás jónak tűnik a hazautazáshoz. – Ellen hirtelen témát váltott. – De mielőtt elindulnánk, van egy kis apróságunk a maga kis drágájának.

– Delphine-nek – tette hozzá a nővére, mintha Hattie-nek számos „drágája” lenne, akik közül választhatna.

– Szeretnék elbúcsúzni tőle.

Hattie összeszedte magát.

– Egy könyvet olvas az irodámban, Rufus is vele van. Megkeresem.

Rufus, a négyéves labradorjuk Brent egyik legjobb ötlete volt. Amellett hogy lelkes és megbízható bébiszitternek bizonyult, feltétel nélküli szeretete és ragaszkodása már-már megható volt. Hattie az elmúlt két év során annyi könnycseppet hullatott az aranyszínű bundájára, hogy nemigen volt szüksége fürdetésre.

– Delphi! – Hattie bedugta a fejét az iroda ajtaján, és azt látta, hogy a lánya hason fekszik, és óvatosan lapozgatja a könyvét, miközben Rufus védelmezően fekszik mellette. Most felemelte a fejét, éberén ránézett, és a farkát a padlónak csapkodta. Erre már Delphi is felnézett. Az arca felderült.

– Tudtad, hogy a T-Rexnek hatvan foga volt?

– Nem tudtam. Mindig tanítasz nekem valami újat.

– Jártak a dinoszauruszok fogorvoshoz?

– Nem, nem mentek fogorvoshoz. – Hattie-nek fogalma sem volt, honnan örökölte Delphi a dinoszauruszok iránti megszállottságát, de kifejezetten szórakoztatta.

A szíve hirtelen megtelt melegséggel. Ez a gyermek volt az egész világa.

Szerencsés nő, és erre folyton emlékeztetnie kell magát.

Mintha csak tegnap döbbsent volna rá, hogy terhes... A lánya olyan gyorsan nőtt fel, hogy az már ijesztő.

– A dinoszauruszokról majd később még mesélhetsz, de most Miss Bishopék szeretnének elbúcsúzni tőled.

– Elmennek? Ne! Nem akarom, hogy elmenjenek. – Delphi feltápáskodott, a szoknyája a harisnyájához tapadt. – Utálok, amikor az emberek elmennek.

Hattie érezte, hogy összeszorul a szíve.

– Én is. De egy hónap múlva visszajönnek. Karácsonykor is itt lesznek, emlékszel? – Feltéve, hogy az élet nem tartogat számukra valami csúnya eseményt, például egy téglát, amelyik éppen akkor esik a fejükre egy épület tetejéről, amikor arra járnak.

Abba kell hagynia ezt a fajta gondolkodást! Kezdett a katasztrófák megszállottjává válni, pedig nem akarta, hogy a lánya mindentől félve élje az életét, és minden lépésnél valami tragédiától rettegjen.

Delphi kiszaladt az irodából, és szorosán megölelte Miss Bishopékat.

– Ne menjete el! Azt akarom, hogy örökre itt maradjatok.

– A dolgok állandóan változnak, kedvesem. Ilyen az élet. – Gwen gyengéden megsimogatta Delphi haját, és Ellen szeme könnyes lett.

– Édes gyermekem! Hamarosan visszajövünk, de addig is van valamink a számodra. Egy apró ajándék.

A nővérek felváltva megölelgették Delphit, majd egy szépen becsomagolt tárgyat adtak át neki.

– Ajándék? – Delphi szeme tágra nyílt, és óvatosan a kezébe vette a csomagot. – De még nincs

is karácsony!

– Ez nem karácsonyi ajándék – mondta Ellen. – Valójában nem is ajándék. Ez egy könyv, és a nővérem meg én úgy gondolunk a könyvekre, mint mindennapi szükségletre, nem pedig holmi luxusra.

– Mi az a szükséglet? – Delphi megállt kicsomagolás közben a szó hallatán.

– A szükséglet olyasvalami, amire szükséged van – mondta Gwen –, mint például az étel vagy a víz.

– Néha Rufus azt hiszi, hogy a könyv étel. – Delphi a szalaggal babrált. – Kinyithatom? – Az anyjára nézett engedélyt kérve, mire Hattie elmosolyodott.

– Milyen kedves! Igen, kibonthatod. És mit kell mondani Miss Bishopéknak?

– Köszönöm. – Delphi megrántotta a szalagot, és feltépte a papírt. – Köszönöm, köszönöm!

– Tudom, hogy szereted a könyveket, kedvesem – mondta Gwen, és Ellen rábólintott.

– A könyvek egy másik világba repítenek.

Jó lenne egy másik világ, gondolta Hattie. Szeretne egy olyan világban élni, amelyben még mindig mellette van Brent és az apja is. Egy kis szerencsével az ő alternatív világában nem lenne Stephanie vagy Tucker séf, vagy bárki, aki a kiabálást használja elsődleges kommunikációs formaként.

Segített a nővéreknek a csomagjaikkal, és amikor visszatért a recepcióra, a telefon ismét csörögni kezdett.

Éppen a kagyló után akart nyúlni, amikor Stephanie eléje lépett.

– A probléma még nem oldódott meg. Vagy Chloe megy el, vagy én.

Hattie ellenállt a kísértésnek, hogy azt mondja: „Menj! Most rögtön!” Nem engedhette meg magának, hogy bárkit is elveszítsen, ráadásul Stephanie kirúgása miatt hűtlennek érezné magát Brenthez. Próbálta összetartani, amit a férje elkezdett, mert nem hagyhatta, hogy szétessen.

A telefon még mindig csörgött, és a gyomra összeszorult az idegességtől. Ha megmozdulna, hogy felvegye, Stephanie azt gondolná, hogy nem veszi komolyan.

– Remélem, tudod, mennyire értékellek téged, Stephanie. – Közben viszketett a tenyere, hogy felvegye a telefont. – Fontos része vagy a Juharszirup Fogadó népes családjának. – Megborzongott. A gondolat, hogy Stephanie a „családja”, túl messzire vezetett volna.

– Akkor valaminek változnia kell, különben be fogok sokallni. – Ezzel a figyelmeztetéssel Stephanie elsétált, Hattie pedig bémán bámult utána.

Én is be fogok sokallni!

Megfordult, hogy felvegye a telefont, de Delphi ért oda előbb.

– Juharszirup Fogadó, Delphine Maisy Coleman beszél – mondta óvatosan, minden szót szépen artikulálva. – Miben segíthetek?

Aztán büntudatosan az anyjára pillantott. Tudta, hogy nem szabadna felvennie a telefont, de ez nem akadályozta meg abban, hogy mégis megtegye.

– Mrs. Peterson! – Mosoly terült szét az arcán. – Vannak könyveim! Új könyvek.

Hattie hallgatta, ahogy Delphi mesél a szomszédjuknak a legújabb ajándékáról, és izgatottságában kissé dadog.

– Anyu most nem tud beszélni, mert besokallt.

Hattie összerezett. Tényleg hangosan kimondta volna ezeket a szavakat?

Óvatosabbnak kellett volna lennie, különösen Delphi előtt, aki olyan, mint egy szivacs, mindent magába szív, ami körülötte történik. Mindent, amit meghallott, elraktározott, majd a lehető legrosszabb pillanatban megismételte.

Hattie kinyújtotta a kezét a telefonért, Delphi pedig átadta neki. Lecsúszott a székről, és elindult vissza az irodába, ahol Rufus türelmesen várakozott, fejét a mellső mancsára hajtva.

– Helló, Lynda! Hogy vagy?

– Jól, drágám, a kérdés az, te hogy vagy. Már jó ideje nem láttunk. Delphi azt mondta, hogy besokalltál.

– Rosszul hallotta. Ez egy új desszert, amit az étteremben próbálunk ki. – Hattie vadul

improvizált. – Egy csokoládépuding, olvasztott csokoládéval leöntve. Úgy hívjuk, hogy Sokcsokis álom.

– Finomnak hangzik. Alig várom, hogy megkóstoljam! Tudom, hogy folyton ezt mondom, de Delphi nagy kincs. Csodálatos anya vagy, Hattie, és nagyon jól boldogulsz. Brent büszke lenne rád.

Biztos?

Hattie megbirkózott a férje elvesztésével, valahogy túlélte, de ez nem ugyanaz.

Tudta, hogy szerencsés, amiért olyan szomszédai vannak, mint Petersonék. Az övék volt a fogadóval szomszédos farm, és ők szállították a konyhába a nyersanyagokat, valamint a karácsonyfákat is, amelyeket Hattie az ünnepekre majd feldíszít. Ami üzleti kapcsolatnak indult, mély barátsággá fejlődött.

Lynda egyszer megemléltette, mennyire szeretett volna egy lányt, és Hattie-nek megfordult a fejében, hogy azt felelje: „Fogadj örökbe, itt vagyok!”

– Hattie? – Lynda hangja szelíd volt. – Jól vagy, drágám?

– Igen. Tökéletesen.

– Mert ha segítségre van szükséged, tudod, hogy itt vagyunk neked. Noah egy szempillantás alatt odaér, ha valamit meg kell javítani.

Noah... Hattie teste megfeszült, és a szíve kicsit hevesebben vert.

– Nem kell átjönnie. Minden rendben van.

Noah volt Petersonék fia, és az apjával együtt dolgozott a farmon.

Jóbarátja volt neki is, egészen addig, amíg néhány héttel korábban el nem rontott mindent. Aznap este volt a halloweeni parti, amelyet Petersonék minden évben megrendeztek a farmjukon a helyi közösség számára. A gyerekek beöltöztek, volt szellemvadászat, kísérteties élmények és rengeteg cukros finomság.

És ott volt Noah is.

Hattie lehunyta a szemét. Megígérte magának, hogy nem fog többé rá gondolni. Csak egy csók volt, semmi több. Nagyon rossz napja volt, elveszettnek és magányosnak érezte magát, és félt a jövőtől. A férfi éppen ott állt mellette, széles vállúan, erősen, kedvesen és – igen, be kell ismernie – szexin. Ő özvegy (annyira utálta ezt a szót!), Noah pedig egyedülálló, szóval igazából nem volt semmi probléma, kivéve, hogy most kínosan érezte magát, borzasztóan kínosan, és egyáltalán nem tudta, mit fog mondani, amikor újra találkoznak.

A legrosszabb az, hogy bűntudata volt. Szerette Brentet. Még mindig szereti Brentet. Mindig is szerette. De megcsókolta Noah-t, és ez az egyetlen, eget rengető, észbontó csók volt a legjobb dolog, ami az elmúlt két évben történt vele, ám egyben a legzavaróbb is.

– Ne küldd át Noah-t. Semmit sem kell megjavítani, Lynda.

Kivéve őt. Őt mindenképpen rendbe kell hozni. Miért csókolta meg Noah-t? Hibáztathatta volna a sötétséget vagy azt, hogy megijedt a gyerekek szellemhangjaitól az erdőben, vagy épp a „boszorkányfőzetet”, amelyről kiderült, hogy sokkal erősebb, mint képzelte, és garantáltan ledöntötte volna a legkeményebb boszorkányt is a seprűnyélről. De leginkább saját magát hibáztatta.

– Van valami oka, hogy felhívtál?

– Igen. Noah szeretné tudni, döntöttél-e már az idei karácsonyfa-rendelésről. A legszebbeket akarja kiválasztani nektek.

A tény, hogy a férfi nem maga hívta fel, elárulta neki, hogy legalább annyira megbánta a csókjukat, mint ő.

– Még gondolkodnom kell rajta, Lynda, de hamarosan küldök egy e-mailt Noah-nak.

– E-mailt? – Lynda hangja kissé zavartnak tűnt. – Személyesen is elmondhatnád neki, drágám.

Megtehetné, de akkor a férfi szemébe kellene néznie, és erre még nem állt készen. Biztos volt benne, hogy Noah sem. Keveset tudott a férfi múltbeli kapcsolatairól. Bostonban élt, miután lediplomázott, és egy online marketinges cégnél dolgozott. Látva, mennyire jól érzi magát a szabadban, nehéz volt elképzelni, hogy egy üvegfalú irodában ült, és egy képernyőt bámult.

De úgy tűnik, mégis ezt csinálta, amíg az apja össze nem törte az egyik traktort, és épphogy csak megúszta élve. Noah hazatért, és azóta a szüleivel együtt dolgozott a farmon, és minden szabadidejét azzal töltötte, hogy az egyik pajtát átalakította a saját otthonává.

– Ő is elfoglalt, én is elfoglalt vagyok, és nyilván felhívhatnám, de e-mailben talán egyszerűbb lenne. – És mindkettőjük számára kevésbé kínos.

Lynda szünetet tartott.

– Természetesen, tedd azt, ami a legjobb neked. Ha eldöntötted, csak szólj. Delphivel gyertek át hozzánk december első hétvégéjén, ahogy tavaly is. Szánkózni fogunk, és hóembert is építünk. Ti ketten segíthetnétek nekem karácsonyi koszorúkat és füzéreket készíteni, aztán pedig Noah-val kimehetnétek az erdőbe, és választhatnátok egy különleges fenyőfát a saját nappalitokba. Örülnék nektek, és Delphi is jól érezné magát. Emlékszel, amikor Noah-t „Karácsonyfaembernek” hívta?

– Igen. Még mindig így gondol rá. – Talán valahogy el tudná intézni, hogy Delphi és Noah együtt válasszanak fát, ő pedig ezalatt segíthetne Lyndának a konyhában.

– A Juharszirup Fogadó karácsonykor mindig a legszebb arcát mutatja. Tudom, hogy ez zsúfolt időszak neked, úgyhogy ígérd meg, hogy ha bármire szükséged van, szólsz!

– Úgy lesz. – Hattie-t meghatotta Lynda kedvessége. – Köszönöm.

– Tudom, hogy nehéz volt. Az élet kihúzta a szőnyeget a lábad alól, az biztos, de némi vigaszt nyújthat a tudat, hogy elérted az álmodat.

Nem, gondolta Hattie, nem az ő álmát érte el, hanem Brentét, és az nem ugyanaz. De ezt nem mondhatja el senkinek. Ez a hely jelentett mindent Brentnek, és az összes megtakarításukat arra költötték, hogy olyanná tegyék, amilyen ma. Kezdetben neki is volt néhány saját ötlete, de Brent nem gondolta, hogy működni fog, így az ő tervét követték. Aztán Hattie lett az álmai valóra váltója, és ez a teher nyomasztó volt.

Mi van, ha mindent elront? Szerette a vendégeket, és élvezte, hogy különlegessé teheti az ott-tartózkodásukat, de a személyzet irányítása kikészítette.

Talán ezért csókolta meg Noah-t. Egy rövid időre le akarta dobni magáról a felelősség terhét, és fiatalnak, könnyednek, spontánnak akarta érezni magát, ahelyett hogy a jövőre vonatkozó aggodalmak nyomasztanák.

Huszonnyolc éves volt, de legtöbbször százévesnek érezte magát.

Miután ismét biztosította Lyndát, hogy tényleg nincs szüksége segítségre, befejezte a hívást, és a következő pillanatban érezte, ahogy Delphi átkarolja a lábát.

– Anyu, szomorú vagy?

Hattie összeszedte magát.

– Nem vagyok szomorú. Ez nem a szomorú arcom, hanem az elgondolkodó arcom.

– A karácsonyra gondolsz? Én is sokat gondolok a karácsonyra.

– Igen, a karácsonyra gondoltam. – Nem Noah-ra, vagy a férfi szájának csábító érintésére, vagy arra a röpke pillanatra, amikor úgy érezte, hogy talán, de csak talán, az élet egyszer újra jó lesz, ha ő kitart. – Már alig várom.

– Hozhatunk holnap egy fát? – Delphi reménykedve nézett fel rá, és Hattie megsimogatta a lánya haját. Érezte, ahogy a puha fürtök csiklandozzák a tenyerét.

– Még nem, drágám. Meg kell várnunk a december első hetét, különben a fa... – Szünetet tartott. A „meghal” mostanában nem tartozott a kedvenc szavai közé. – ...kiszárad, mire eljön a karácsony.

És nem a fa az egyetlen, ami kiszárad és elpusztul...

Ahogy a Bishop nővérek mondanák: ilyen az élet.

Valami csodára lenne szüksége, de abból nem sok akad, így jelenleg hajlandó lenne beérni egy olyan szakáccsal is, akinek nincsenek dühkezelési problémái, valamint egy olyan házvezetőnővel, akinek van humorérzéke, és barátságos a vendégekkel.